

Avui faig divuit anys... (pseudònim XÈRIF CARSON)

Somriures. Vaig mirar el despertador. Les dotze, i les persianes encara abaixades, ben calentes per dins, des d'aquí en noto la calor. *Queden poques hores per a la majoria d'edat.*

A les dues, quan vaig posar-me les gotes, el mirall em va retornar la imatge de sempre: la cara estreta, els ulls avall, el nas ample com el pare i la cabellera flonja que no he sabut mai portar d'un color que no fos panotxa. Res diferent a altres dies. Panotxa com el nostre petit.

La mare, prop del capçal, em mirà amb els ulls inflats, es va posar els cabells rere l'orella i va dir Déu meu, t'estàs fent tan gran. Cap petó; se'n va anar amb un vestit de tirants balder i l'escombra. Aquell matí ella hauria de seguir feinejant per la casa, i a mi m'hauria de semblar que no hi pensava més, fins al migdia, quan l'oncle va fer la foto on tots bufem les espelmes. Aquí. Sí, la més prima.

A les dotze i deu vaig obrir la persiana. El pare digué aquestes són hores de llevar-se? I va marxar cap a la cuina amb un escuradents penjat de la boca desviada. No faràs res de bo a la vida. Es va omplir un got de vi i se'l va prendre assegut davant la taula buida de la cuina, mirant les rajoles jaspiades en negres i blancs. A la tarda, va pagar la matrícula a l'autoescola.

Un vespre cap al tard, encara amb divuit anys, vaig conèixer-te. Ja en saps la història. Era el vespre, sortíem de la universitat i jo portava un barret que no et va agradar mai. Mira! Aquí hi ha una foto d'aquells dies. Divuit anys.

